

בש"פ 6492/18 - מורד בחירה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6492/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: מורד בחירה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו מיום 7.9.2018 בעמ"י 14943-09-18
שניתנה על ידי כבוד השופט א' היימן

בשם המבקש: עו"ד ווליד כבוב

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט א' היימן) בעמ"י
14943-09-18 מיום 7.9.2018.

1. בתמצית שבתמצית: המבקש נעצר ביום 5.8.2018. מתנהלת נגדו חקירה בחשד לביצוע עבירה לפי חוק איסור
הלבנת הון, התש"ס-2000, עבירות מס, וקשירת קשר לביצוע פשע, במסגרת השתייכותו לארגון פשיעה. ביום
6.8.2018, דחה בית משפט השלום את בקשת המשיבה להארכת מעצרו של המבקש בשבעה ימים, תוך שצוין כי

עוצמת החשד לביצוע העבירות אינה גבוהה. המבקש שוחרר בערובה ובתנאים מגבילים.

2. ביום 3.9.2018 הוגשה על-ידי המשיבה בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית משפט השלום. הבקשה נדחתה. התנאים המגבילים המשיכו לעמוד בתוקפם עד ליום 6.9.2018.

3. לאחר דברים אלה, ביום 6.9.2018, הגישה המשיבה בקשה להארכת תוקף תחולת התנאים שהוטלו על המבקש. בית משפט השלום (השופט ע' מסארווה) דחה את הבקשה. צוין כי החקירה מיצתה עצמה וכי מסוכנות המבקש אין בה כדי להצדיק את המשך הטלת תנאי השחרור במלואם. בית המשפט ביטל חלק מן התנאים המגבילים, והותיר את חלקם האחר על מנת להבטיח כי המבקש יתייצב לחקירה ככל שיהיה צורך בכך.

4. המשיבה לא השלימה עם החלטה זו, והגישה ערר לבית המשפט המחוזי. לאחר בחינת הבקשה, החליט בית המשפט להאריך את תנאי השחרור של המבקש, תנאים שעמדו בתוקפם קודם להחלטה מושא הערר. נקבע כי סמכותו של בית המשפט להטיל תנאים מגבילים על המבקש מעוגנת בסעיף 48 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996. צוין כי בקשת המדינה להארכת תחולת התנאים במקומה היא, ותכליתה נעוצה בהבטחת התייצבותו של המבקש למשפט ובמניעת שיבוש הליכי חקירה על-ידו. אף שבית המשפט לא מצא טעות משפטית בהחלטתו של בית משפט השלום, בחר להתערב בה ולהותיר את תנאי השחרור על כנם.

5. מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שלפני.

המבקש טוען כי שגה בית המשפט המחוזי עת בחן מה ערכאת הערעור תחליט אילו ישבה במקום הערכאה הדיונית, וזאת חלף בדיקה אם נפלה טעות משפטית המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור. לחיזוק טענתו זו, הפנה המבקש לדבריו של בית המשפט המחוזי, אשר לפיהם החלטת בית משפט השלום החלטה נכונה היא. לגופה של ההחלטה נטען כי אין יסוד בדין להמשך הטלת תנאי שחרור על המבקש, מאחר שהוא התייצב לכל החקירות שאליו זומן, ונמנע מלשבש הליכי חקירה.

6. לאחר שעיינתי בבקשה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה פסוקה עמנו, כי רשות לערור ב'גלגול שלישי' תינתן אך במקרים חריגים שבחריגים, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או בהתקיים נסיבות פרטניות חריגות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בזכויות של חשוד או אי-מתן משקל ראוי לשלום הציבור ובטחונו (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011); בש"פ 1001/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.3.2015)).

7. לא מצאתי כי הבקשה מגלה עילה מספקת לבירור עניינו של המבקש לפני ערכאה שיפוטית שלישית, באשר היא אינה נמנית על המקרים החריגים המצדיקים מתן רשות ערעור. כאמור, לאחר דיון בערר המדינה, שוכנע בית המשפט

המחוזי כי קיים צורך בהמשך הטלת תנאי השחרור על המבקש לצורך הבטחת התייצבותו לחקירה. בהקשר זה, נטען בבקשה, כי המבקש התייצב לכל החקירות שאליון זומן, ונמנע משיבוש הליכי חקירה, ומשכך אין יסוד בדין להמשך קיומם של תנאי השחרור. מבלי להידרש לגופם של דברים, אבקש לציין ביחס לטענה זו, כי יתכן שתנאי השחרור הם אלה שהבטיחו את התייצבותו של המבקש לחקירות. זוהי הרי תכליתם המרכזית של תנאי השחרור בשלב שעובר להגשת כתב אישום - הבטחת התייצבותו של החשוד לחקירה. עוד אציין, מבלי להביע עמדה ולא לטעת מסמרות בעניין, כי העובדה שהמבקש, על-פי טענתו-שלו, לא שיבש הליכי חקירה גם היא הושגה לעת הזו, בין היתר בעקבות תנאי השחרור והערובה שהוטלו על המבקש. בנוסף, אינני סבור כי טענת המבקש, גם אם תתקבל, ולפיה בחן בית המשפט המחוזי את ההחלטה מושא הערר שנדון לפניו ב'משקפיים' משלו, מצדיקה התערבותו של בית משפט זה.

8. אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ט (20.9.2018).

ש ו פ ט